

ת"פ 20540/01/19 - מדינת ישראל נגד א"פ

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 20540-01-19 מדינת ישראל נ' א"פ(עציר)
9

בפני	כבוד השופט חיים פס
מאשימה:	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד שגיא אבנעים
נאשם:	א"פ
	ע"י ב"כ עו"ד נתנאל לגמי ועו"ד ניר ליסטר

הכרעת-דין כללי:

- הנאשם מזוכה מחמת הספק בשל סייג אי שפיות הדעת לפי סעיף 34 ח' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").
- ביום 9.1.19 הוגש נגד הנאשם כתב האישום המייחס לו ביצוע מספר עבירות:
 - הסגת גבול פלילית, עבירה לפי סעיף 477 (א) לחוק.
 - החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק.
 - 2 עבירות איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
 - תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 273 לחוק.
 - הפרעת שוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.
- כעולה מעובדות כתב האישום, הנאשם, ביום 8.1.19 ברחוב סנהדרין בבאר שבע, בעט בדלת הכניסה של שכנתו הגב' פ"א בכך הסיג גבול בכדי להקניט, באותו המעמד גרם נזק בזדון לדלת הכניסה על ידי כך ששרט את הדלת באמצעות סכין יפנית.
בנסיבות האמורות החזיק הנאשם בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ובלא שהוכח שהחזיקה למטרה כשרה.

מיד ובסמוך איום הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה כי יתקוף אותה ואת בעלה.

במעמד זה הזעיקה המתלוננת את השוטרת, גב' ליאל לוי שהבחינה לאחר שהנאשם פתח את הדלת, כי על ידו שריטה מדממת, וכששאלה לפשר הדבר איום בפגיעה שלא כדין בגופה ואמר: "אתמול הבאתי עלייך ביד ונפצתי, אל תתקרבי אלי אני ארים ידיים".

מיד לאחר מכן, אזקה השוטרת את הנאשם ובמעמד זה כינה את השוטרת באומרו: "את זונה, את שרמוטה".

לאחר מכן מחוץ לבניין, תקף הנאשם את השוטרת באמצעות יריקה לפניה לאחר שאמר כי אינו סופר אותה.

לאחר זמן קצר, נערך חיפוש על גופו, בחיפוש זה תפסו השוטרים על גופו סכין מטבח וסכין יפנית.

4. ביום 20.2.19 התקיים הליך מקדמי-גישור- בפני כב' השופטת הבכירה ש' שטרית. בדיון הפנה ב"כ הנאשם לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהתקבלה בעניינו של הנאשם לפיה בעת המעשים המיוחסים לו לא היה אחראי למעשיו ועל כן מבוקש זיכוי. ב"כ התביעה טען באותו הדיון כי התביעה חולקת על מסקנות חוות הדעת. בשל אופיו של הדיון, היינו דיון גישור, לא נדרש בית המשפט להכריע בעניין והדיון נקבע לפני כבוד סגן הנשיאה א' ברסלר-גונן.

5. בדיון מיום 25.2.19 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום. ב"כ הנאשם חזר על בקשתו כי ככל והתביעה מבקשת לחקור את עורכת חוות הדעת הרי שיש לקבוע דיון לעניין זה בהקדם האפשרי וזאת לאור הסיכוי הגבוה כי הנאשם יזוכה וזאת לאור חוות הדעת שהוגשו בעניינו. ב"כ המאשימה הצהיר כי התביעה לא תגיש חוות דעת מטעמה אולם בשל אי הבהירויות, לטעמו, שעלו מחוות הדעת השונות יש בכוונתם לחקור את עורכת חוות הדעת האחרונה, סגנית הפסיכיאטר המחוזי, ד"ר אברהם. הדיון נקבע לפני להוכחות ליום 27.2.19 כאשר בין לבין שוחרר הנאשם ממעצרו.

חוות הדעת שהוגשו:

6. ביום 22.1.19 הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית על ידי ד"ר אירנה אברהם. חוות הדעת נכתבה על בסיס בדיקת הנאשם בלשכת הפסיכיאטר המחוזי ביום 20.1.19, חומר רפואי בעניינו הכולל סיכומי אשפוז,

רישום מרפאתי ובדיקות מיון וכן חומר משפטי בעניינו הכולל פרוטוקול הדיון בבית המשפט, כתב האישום והודעת החשוד.

חוות הדעת סוקרת את ההיסטוריה האישית של הנאשם לרבות אשפוזי הקודמים כאשר בעבר אובחן כלוקה בהפרעות מנטליות והתנהגותיות על רקע שימוש בסמים אופיאטיים.

בבדיקה הנוכחית שקט מבחינה פסיכומטרית, משתף פעולה, מודע, צלול. בתוכן מחשבות שווא של רדיפה יחס. בטלויזיה מתכוונים אליו, אנשים מדברים מהחלונות עליו, עוקבים אחריו. מאז שהפסיק נייס גאי שומע דיבורים של כל העולם, יש לו מיקרופון בבטן.

מסקנת חוות הדעת הייתה כי המשיב כשיר לעמוד לדין אולם באשר לאחריותו הפלילית לביצוע העבירות, נקבע כי אומנם הנאשם היה שריו במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירות וזאת על סמך הבדיקות שנערכו לו בתאריכים 9.1.19 במיון הפסיכיאטרי ובתאריך 14.1.19 במרפאת כלא אוהלי קידר, אולם קיים חשד שמצב זה נובע על רקע שימוש בסמים ועל כן נדרשת הסתכלות מעמיקה וארוכה יותר לצורך גיבוש החלטה סופית.

כמו כן המליצה ד"ר אברהם על אשפוז הנאשם.

7. חוות הדעת מיום 12.2.19 (מ/1) נערכה אף היא על ידי ד"ר אירנה אברהם. חוות הדעת הסתמכה על בדיקת הנאשם מיום 11.2.19, חומר רפואי בעניינו הכולל סיכומי אשפוז רישום מרפאתי ובדיקות מיון וכן חומר משפטי הכולל את כתב האישום שהוגש, הודעת החשוד ופרוטוקול בית המשפט.

מחוות הדעת עולה כי הנאשם שולל מחשבות אובדניות, מודע וצלול, זיכרון וקוגניציה אינם פגועים, בוחן מציאות ללא הפרעות וקיימת תובנה פורמאלית למצבו. חוות הדעת סוקרת את מצבו הרפואי במהלך האשפוז הנוכחי כאשר עולה כי על אף הטיפול התרופתי, בבדיקות חוזרות מגלה מחשבות שווא של יחס, רדיפה ושניידריאניות, מדווח על שמיעת קולות.

בבדיקה עצמה מדווחת ד"ר אברהם על "...אפקט מעט דספורי תואם לסיטואציה. חשיבתו קונקרטית, אין הפרעות גסות בקצב ומהלך החשיבה. בתוכן מבטא מחשבות יחס בעוצמה נמוכה שאינן משפיעות על התנהגותו (אנשים מדברים ביניהם עליו) קיימת תובנה פורמלית לגבי מצבו". בהמשך נכתב: "...בחדש האחרון פיתח מצב פסיכוטי המתבטא במחשבות שווא של יחס ורדיפה, הזיות שמיעה, התנהגות לא מאורגנת בוחן המציאות לקוי. מדובר בפסיכוזה שבסבירות גדולה היא לא על רקע שימוש בסמים אלא מדובר בפסיכוזה פונקציונאלית. אמנם לא ניתן בשלב זה לאבחן את הרקע לפסיכוזה, אם מדובר בתהליך סכיזופרני או הפרעה פסיכוטית אחרת אך לא נראה כי מדובר בפסיכוזה על רקע שימוש בסמים מפני שהיא נמשכת מספר שבועות למרות טיפול תרופתי אנטי פסיכוטי ולא אופייני לפיכך לפסיכוזה על רקע שימוש בסמים" (ההדגשות כאן ובכל המסמך שלי; ח.פ.).

לעניין מצבו הנפשי בעת האירוע קובעת ד"ר אברהם כי: "בהסתמך על...וכן על החומר המשפטי ונסיבות האירוע מסקנתי כי הוא היה שרוי במצב פסיכוטי שהתבטא בהתנהגות לא מאורגנת, מחשבות שווא של יחס ורדיפה, הזיות שמיעה. משך הפסיכוזה ארוך (מספר שבועות) לא השתנה במהירות עם הטיפול אנטי פסיכוטי ולא אופייני לפיכך לפסיכוזה על רקע של סמים".

לעניין אחריותו הפלילית של הנאשם קובעת ד"ר אברהם כי: "מכל האמור אני מגיעה למסקנה כי הנבדק היה שרוי במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירה ואף קיים קשר סיבתי בין הפסיכוזה לבין העבירה ועל כן היה חסר יכולת של ממש להבין את הפסול במעשה ולהימנע מעשיית המעשה, לא ידע להבדיל בין טוב ורע, בין מותר לאסור ולא היה אחראי למעשיו".

בסיום חוות דעתה הומלץ על ידי ד"ר אברהם כי יינתן בעניינו של הנאשם צו לטיפול מרפאתי כפוי.

8. ביום 24.2.19 הוגש על ידי ד"ר אברהם מסמך נוסף שהוכתר בכותרת: "חוות דעת פסיכיאטרית" אולם למעשה מהווה מסמך הבהרה לחוות דעותיה הקודמות, שנתבקש על ידי המאשימה. (סומן מ/2)

ממסמך זה עולה כי על אף האמור בחוות הדעת הראשונה כי קיים חשד כבד כי הפסיכוזה בה מצוי הנאשם נבעה משימוש בסמים, הרי שבזמן כתיבת חוות הדעת השנייה, שנערכה לאחר מספר שבועות בהם היה הנאשם מצוי באשפוז פסיכיאטרי, ואשר לא הביאה להיעלמות הפסיכוזה גם לאחר טיפול תרופתי מסיבי, הרי שעולה הסבירות באופן ניכר כי מדובר בפסיכוזה פונקציונלית- היינו פסיכוזה שאינה נובעת משימוש בסמים.

הנאשם אומנם משתמש בסמים במשך שנים רבות, אולם מהמסמכים עולה כי החמרה במצבו הנפשי חלה רק בחודשים האחרונים, עובדה היכולה ללמד על כך כי מצבו הנפשי אינו נובע בהכרח משימוש בסם.

עוד ציינה ד"ר אברהם כי נוכחותם של תסמינים רזידואליים, גם אם בעוצמה נמוכה, מעל חודש מתחילת הפסיכוזה מאפיינים יותר מחלת נפש שלא על רקע שימוש בסמים. אמנם בשלב זה, היינו נכון לכתיבת המסמך, טרם ניתן ליתן אבחנה מדויקת באם מדובר בתחילתו של תהליך סכיזופרני או הפרעה כלשהי על רקע אורגני, אולם בסבירות גבוהה אין מדובר בפסיכוזה על רקע שימוש בסמים.

דין ההוכחות:

9. ביום 27.2.19 נשמעה עדותה של ד"ר אברהם בפניי.

בתשובותיה לב"כ הנאשם שבה וחזרה ד"ר אברהם על מסקנותיה כפי שהובעו בחוות הדעת השנייה ובמסמך

ההבהרה לפיהם: "מדובר בפסיכזה שנמשכת יותר מחודש, ולכן לא מדובר ככל הנראה בפסיכזה שנובעת משימוש בסמים, ככל הנראה מדובר בפסיכזה פונקציונלית שעדיין מוקדם לקבוע סוג זה" (עמ' 9 ש' 14-15 לפרוטוקול הדיון).

באשר לאחריות הנאשם למעשיו ציינה ד"ר אברהם כי הנאשם לא היה אחראי למעשיו וזאת בשל העובדה כי הפסיכזה לא נבעה להערכתה משימוש בסמים: "קבעתי שהוא לא אחראי למעשיו בגלל שהפסיכזה לא נגרמת על ידי שימוש בסמים, מדובר בפסיכזה פונקציונלית שאפשר להתייחס אליה כמחלת נפש" (ראה עמ' 9 ש' 26-27 לפרוטוקול הדיון)

באשר לקשר הסיבתי בין המחלה למעשיו אומרת ד"ר אברהם כי: "בבדיקות שנעשו לו היו לו מחשבות שווא כלפי השכנה וכלפי המשטרה, אז יש קשר סיבתי ישיר" (עמ' 10 ש' 10 לפרוטוקול הדיון).

10. בחקירתה הנגדית, לב"כ המאשימה, לא שללה ד"ר אברהם פסיכזה על רקע סמים אולם חזרה על עמדתה כי לאור הימשכות הפסיכזה למשך תקופה של ארבעה שבועות, ולאור כל החומר שהונח בפניה עת הכינה את חוות הדעת השנייה, סביר יותר כי מדובר בפסיכזה פונקציונלית.

ד"ר אברהם אישרה לב"כ המאשימה כי באם הפסיכזה הייתה נמשכת תקופה של 12 ימים בלבד, הייתה עולה המסקנה כי מדובר בפסיכזה הנובעת משימוש בסמים.

באשר לשאלת לב"כ המאשימה האם העובדה כי הנאשם משתמש תקופה כל כך ארוכה בסמים, יכולה להשפיע על משך הפסיכזה הנובעת משימוש בסם של הנאשם הספציפי הזה עונה ד"ר אברהם: "לא. הפסיכזה כתוצאה מסמים יש לה את המשך שלך (כך במקור; ח.פ.). לא משנה כמה זמן" (עמ' 12 ש' 17 לפרוטוקול הדיון)

עוד הוסיפה כי על אף העובדה כי הנאשם משתמש בסמים שנים ארוכות ובעברו אין עדות למצבים פסיכטיים הרי שבחודשים האחרונים חלה הידרדרות במצבו הנפשי אשר כלל מספר פניות למיון ואשפוזים במצב פסיכטי.

לב"כ המאשימה העלה את האפשרות כי הנאשם התחזה בבדיקותיו אולם ד"ר אברהם שללה אפשרות זו ומסרה כי כאשר ביצעה את הבדיקות הזהירה עצמה בעניין זה ולבסוף נותרה איתנה בדעתה כי הסבירות הגבוהה היא כי הנאשם לקה בפסיכזה פונקציונלית בעת ביצוע המעשים ולפיכך לא היה אחראי למעשיו.

סיכומי הצדדים:

11. ביום 5.3.19 נשמעו סיכומי הצדדים בפניי.

12. בפתח הדיון הגיש ב"כ המאשימה את עיקר תיק החקירה. בפתח דבריו ביקש ב"כ המאשימה כי לא בשלה העת להכרעת דינו של הנאשם וכי יש מקום להמשיך ולבחון את שאלת אחריותו של הנאשם. לדבריו בשל היותו של הנאשם עצור בתחילה ביקשה הסנגוריה לנהל תיק זה במהירות והנה כעת, מששחרר הנאשם ממעצר אין עוד לחץ זמן ויש מקום כאמור להורות על קבלת חוות דעת פסיכיאטרית נוספת או לשקול מינוי פאנל מומחים.

לטענת ב"כ המאשימה, לאורך השנים לא קיבל הנאשם טיפול מתאים התואם את רמת מסוכנותו, ואילו כעת, במסגרת ההליך הפלילי ניתן לבחון את הצורך באשפוזו של הנאשם ולא במתן טיפול תרופתי.

13. ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי המאשימה עומדת על כך כי קיים חשד כבד להתחזות מצדו של הנאשם ועובדה זו משתקפת מחוות הדעת ומתיעוד האשפוזים הקודמים של הנאשם. לדבריו, לנאשם תצמח תועלת רבה אם יצליח להתל במערכת הפסיכיאטרית ולהציג עצמו כחולה נפש, שכן אז 'ימלט' ממאסר. לתמיכה בטענות אלו הפנה ב"כ המאשימה לסיכום אשפוזי הקודמים של הנאשם שם עלו מחשבות שווא ומצב פסיכיאטרי של הנאשם אולם נקבע כי אלו נגרמו עקב השימוש בסם. העובדה כי גם ד"ר אברהם, בחוות דעתה הראשונה, חשדה כי מצבו של הנאשם נובע משימוש בסמים מחזק, להערכת ב"כ המאשימה, כי אכן גם במקרה דנן מדובר במצב פסיכיאטרי אשר נבע משימוש בסם.

14. ב"כ המאשימה טען כי המאשימה אינה מבקשת חוות דעת נוספת מגוף אחר וכי היא סומכת ידיה על הפסיכיאטר המחוזי אולם נוכח כל טענותיה הרי שלטעם המאשימה יש להעמיק חקר בעניין מצבו הנפשי של הנאשם, מה המקור לו ומהו הטיפול המתאים עבורו- אשפוז ממש או טיפול מרפאתי בלבד.

15. בסוף דבריו הוסיף ב"כ המאשימה: **"יכול להיות שיש ספק באשמתו של הנאשם, אבל את הספק הזה אפשר לברר לעומק..."** (עמוד 23 ש' 7 לפרוטוקול הדיון מיום 5.3.19).

16. ב"כ הנאשם בסיכומיו טען כי די בכך כי יעורר ספק בדבר אחריותו המהותית של הנאשם בכדי להביא לזיכוי.

לדברי ב"כ הנאשם שאלת המסוכנות, אותה הדגיש ב"כ המאשימה בסיכומיו, אינה רלוונטית להליך זה, בו נבחנת שאלת אשמתו או זכאותו של הנאשם.

עוד ציין ב"כ הנאשם, באשר לשאלת ההתחזות, כי שאלה זו נבחנה על ידי ד"ר אברהם ונשללה.

17. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי חוות הדעת המשלימות שהוגשו הצביעו בסופו של יום באופן חד משמעי על מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העברות ובכך למעשה יש כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

המסגרת הנורמטיבית, דיון והכרעה:

18. אין מחלוקת כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. המחלוקת העיקרית נוגעת למצבו של הנאשם בעת ביצוע המעשים, וככל שאכן הנאשם היה שרוי במצב פסיכוטי האם זה נבע ממחלת נפש או משימוש בסם.

19. סייג אי שפיות הדעת מוסדר בסעיף 34 לחוק העונשין וקובע כדלקמן:

לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש -

(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או

(2) להימנע מעשיית המעשה.

סעיף 34 כב (ב) לחוק קובע כי:

(ב) התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג.

20. המאשימה בחרה שלא להביא חוות סותרת לחוות דעתה של ד"ר אברהם. יתרה מכך בדיון הסיכומים לא התנגד ב"כ המאשימה לחוות דעתה של ד"ר אברהם אלא טען כי:

"...ואני מדגיש ואומר שאנחנו לא מבקשים פה חוות דעת פסיכיאטרית מטעם המאשימה ולא מטעם בית המשפט כי אנחנו לא חולקים על המומחיות של הגוף הזה שנקרא הפסיכיאטר המחוזי ולכן גם הבקשות שלנו היום זה להפנות את עניינו של הנאשם לאותו גוף. יכול להיות שיש ספק באשמתו של הנאשם, אבל את הספק הזה אפשר לברר לעומק, כי זה תלוי בנו לפני הגשת כתב אישום אנו עושים את הבירורים הנדרשים וכרגע זה תלוי בבית המשפט" (עמ' 23 ש' 4-8 לפרוטוקול הדיון מיום 5.3.19)

21. מרגע שלא הביאה המאשימה חוות דעת נגדית ואף הסכימה לקיומו של ספק באשר לאשמתו של הנאשם הרי שהתעורר הספק והרי שסייג אי שפיות הדעת חל.

22. בע"פ **7492/07** חג'ג' נ' מדינת ישראל, (כב' השופט עמית) נאמר כי:

לאחר שהנאשם הראה כי בשעת מעשה היה חולה נפש, או בעל ליקוי שכלי, יש לבחון אם הנאשם היה "חסר יכולת של ממש". מי הוא זה ואיזה הוא שהמחוקק רואה כמי ש"חסר יכולת של ממש"? בנושא זה נתגלעה בשעתו מחלוקת בפסיקה, והשורה התחתונה כיום היא ש"חסר יכולת של ממש, אין פירושו בהקשר זה שלילה מוחלטת של היכולת כאמור, אלא גריעה ממשית ממנה" - ע"פ 8220/02 ברוכים נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(5) 724 (2004) סעיף 5 לפסק הדין והאסמכתאות שם; על בית המשפט להשתכנע כי מחלת הנפש מנעה מהנאשם "באופן מסיבי ועמוק גם אם לא טוטאלי, להבין את מעשהו או את הפסול בו או להימנע הימנו..." - ע"פ 2965/06 ראדד אבו חאמד נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 19.9.07); ע"פ 7924/07 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 5.5.08); ע"פ 549/06 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 15.5.06); ע"פ 1526/02 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.11.06).

23. על מנת לחסות בצילה של הגנת אי שפיות הדעת, אין די בכך שהנאשם יראה כי היה חולה בשעת ביצוע העבירה אלא בנוסף צריך הוא לעורר ספק סביר באשר לשאלה אם עקב המחלה בה חלה היה חסר יכולת של ממש להבין את מעשיו או להימנע מעשיית המעשה.

24. כידוע, בבואו של בית המשפט להכריע בעניין זה עליו להביא בחשבון לא רק את חוות הדעת שהוגשו בעניינו אלא גם את חומר החקירה הנוסף.

עיון בחקירתו של הנאשם מיום 8.1.19 (ת/20) מעלה כי הנאשם נותן תשובות תמוהות לחוקר, על חלק מהשאלות אינו עונה לעניין, ומגלה סימנים ברורים של מחשבות יחס ורדיפה (ראו ש' 13,16,18,55,61) דבר היכול להצביע על מצבו הנפשי.

גם אחיו של הנאשם אשר מסר עדות באותו היום (ת/19) מסר כי הנאשם לא הרגיש טוב כבר באותו הבוקר וכי הדבר כנראה נובע מכך שלא נטל את התרופות הפסיכיאטריות שלו:

"ש: הוא אושפז בעבר?"

ת: כן לא מזמן כבר שלוש בפעמים בשלושה החודשים האחרונים, הוא סובל מאי שקט פנימי והזיות.

ש: אחיך מאוים ממישהו?

ת: לא יודע יכול להיות מההזיות הוא חושב ככה" (ש' 23-26).

הנה כי כן, נדמה, כעולה מעדות האח כי הנאשם לא נטל באופן סדיר את התרופות הפסיכיאטריות המאזנות את מצבו דבר הגרם להידרדרות במצבו. הנאשם אף אושפז מספר פעמים בתקופה שקדמה לאירועים המתוארים

בכתב האישום.

25. כאמור הצדדים ניהלו הוכחות בשאלה האם מצבו של הנאשם נבע כתוצאה ממחלת נפש או כתוצאה משימוש בסמים, כאשר אין מחלוקת כי הנאשם הוא צרכן סמים, לכל הפחות בעברו הלא רחוק.

עדויות של ד"ר אברהם אשר הגישה את שלוש חוות הדעת העיקריות בתיק מקובלת עליי. תשובותיה היו קולחות ומדויקות, כאשר שזורים בהם הסברים לדרך הסקת המסקנות.

יוזכר כי חוות הדעת השנייה ומסמך ההסבר שבא בעקבותיה, אשר נערכו על ידי ד"ר אברהם ניתנו לאחר שבחוות הדעת הראשונה שהוגשה על ידה לא הצליחה ד"ר אברהם להכריע בשאלת מקור הפסיכოזה וביקשה כי יינתן לה זמן נוסף על מנת לבדוק את הנאשם. מידת זהירות זו מגבירה בעיניי את אמינות חוות הדעת השנייה ומסקנותיה.

26. נדמה כי כאן המקום להזכיר את פסק דינו של כב' השופט פוגלמן בע"פ 8653/10, 8870/10 פלונית ופלוני נ' מדינת ישראל (28.7.2011) שם נאמר:

"...המבחן הפונקציונאלי מעניק את עיקר המשקל לשאלת התסמינים ובוחן אם בעת ביצוע העבירות, אמנם נמנע מן הנאשם להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבו, גם אם מאוחר יותר לא היה לדבר ביטוי.. הרשעתו וענישתו של מי שתסמינים פסיכוסטיים הובילו לביצוע עבירה הגם שהוא נעדר אוטונומיה מוסרית ויכולת מעשית לנהוג אחרת מכפי שנהג, אינה מגשימה תכליות של גמול ואף לא של הרתעה העומדים ביסוד המשפט הפלילי..." (פסקה 38 לפסק דינו של השופט פוגלמן).

נדמה כי הדברים יפים לענייננו.

27. יחד עם כל האמור לעיל נותר בי ספק באשר למקור מחלתו של הנאשם. כפי שעולה מחומר החקירה ומתיעוד סיכומי האשפוזים הקודמים של הנאשם, שכאמור התרחשו מספר חודשים טרם האירועים נשוא כתב האישום, הרי שהנאשם צרך סמים באופן מסיבי ויכול וחלק מהסמים שצרך הם אלו שהביאו להחמרה במצבו הנפשי. יחד עם זאת, לאור הבדיקות היסודיות שנערכו לנאשם ומהם עלה כי תסמינים רזידואליים הופיעו אצל הנאשם גם מספר שבועות לאחר אשפוזו נדמה כי מעשיו של הנאשם נבעו ממחלת נפש שמקורה אינו בהכרח בשימוש בסמים.

28. אי לכך מצאתי כי בשעת מעשה לא היה הנאשם מודע למעשיו וזאת עקב מצב פסיכוטי בו היה שרוי, אשר נבע ממחלת נפש ואני מורה על זיכוי מחמת הספק כאמור לעיל.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ט, 07 אפריל 2019, בנוכחות
הצדדים.